

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 30. grudna, 1892.

List 53.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

XII. Poglavje.

Nauki o ss. skrivnostih.

a.) Skrivnosti zunaj mene.

9.

Stopim iz samega sebe: povernitev letnih časov, rast rastlin, plemena živali mi kaže nove čudeže. Kako seme v zemljo verženo sčasoma rodi rastlino, cvét, sad. Odkod je ta skoro neskončna množina stvari tako neznanu različnih in tako stalno enakih? Kaj je ta živelj, ki jih oživlja, ta nagon, ki jih vodi? V prirodi stermim na robu samih brezen in globočin. Bom zato nad njimi dvomil, ker jih ne razumem? Ali niso to zgolj skrivnosti in ne moreš jih ne tajiti, in ne tolmačiti! Zakaj bi pa zoper verske skrivnosti se upiral, ki se vendar verh tega še z novimi skrivnostmi, s čudeži poterjujejo!

10.

b.) Skrivnosti v okrožji uma.

Bog je. Ta resnica se tako razvidno priznava, ko naslednja: celina je večja od svojega dela (oddelka); pa kaj je pač Bog? To vprašanje stavi moj um pred morje, česar globočine ne more domeriti.

Deus ubique secretus est, ubique publicus; quem nulli licet, ut est, cognoscere, et quem nemo permittitur ignorare. S. Aug. in. ps. 74.

11.

Bog je večni, se ni nikoli začel, ne bo nikoli konca imel; je neizmeren, njegova nazočnost presega nebo in zemljo; je vsegamogočen, hoteti in storiti je pri njem eno in isto; je stvarnik,

rekel je, in njegova beseda ukrene svet iz ničesa; vé vse, preteklo, sedanje, prihodnje, ni mu skrita najskrivnejša guba našega serca; vse vlada. Ali kaj je večnost, neizmernost, vsegamogočnost, vsevednost, previdnost, stvarnost, ktera vživi in utrupli to, česar ni? Moj duh se utaplja v takih globočinah.

12.

c.) Skrivnosti v okrožji vere.

En Bog v treh osebah, Oče, Sin in sv. Duh: prva skrivnost. Sin Božji vélovečen v krilu Device; druga skrivnost. Jezus Kristus umerje za nas na križu; tretja skrivnost. Pa kako morejo biti tri osebe, resnično razločene, pa en sam in isti Bog? Kako je mogel Sin Božji, sam Bog, na se vzeti naravo nepopolno, kot je naša? Kako je mogel Jezus Kristus, ob enem Bog in človek, ponižati se do smerti za grešnike? O neizmerna globočina brezštevilnih skrivnosti!

13.

Brez skrivnosti vam ni nobene vednosti. Pri začetku prirodoslovja poniža že drobec gizdavo glavo. Kaj je peščeno zernce, kaj svitli trak, kaj trohica plina, tega ne more nikdo razrešiti.

Revstvo, ta veda, čije vrednost napuhnjeni duhovi zato prehvaljajo, da bi ložej bogoslovje teptali; ta veda, ki razgrinjati hoče nerazumljive resnice in razreševati, česar niso dognali najizverstnejši računarji starodavni in novejši. Nad dno tisoč let iščejo z ravnilom in magnetnico četvér (kvadrat) okroga in od dane kocke dvojno: pa zastonj z računi dokazujejo po učiliščih neskončno deljivost snovi, kar se ne dá razumeti. — In verska veda bi ne smela imeti nobenih pritežnosti, nobenih skrivnosti!

(Dalje nasl.)

O liberalizmu.

Pogovor na železnici. — Prosto po italijanskem izvorniku priredil J. J.

III. Poglavje.

(Dalje.)

Mislite li, da je le-to kaj pretreslo odvetnika? Menil sem, da bode prišel v zadrego. Razserdil se je sicer, a v zadrego ni prišel.

— Vam je liberalizem tern v peti, dejal je. Jaz sicer mislim drugač, toda včasih pa —

— Včasih pa morate vendar-le hoté ali nehoté priznati, da je liberalizem veliko zlo in v neizmerno kvar človeški družbi. Kar ste mi pripovedovali o svojem sinu, je neoveržljiv dokaz, da so resnične moje besede. Nikaka družba, nikaka družina ne more obstati, ako niso vsi člani prepričani, da oblast, veljavnost je resnično, pravo načelo, potreben princip avtoritete, temveč ako imajo podložniki svobodo mišljenja in nazorov.

Odvetnik pripovedoval mi je še nadalje o svoji družini. Drugi sin njegov, ki je bil v komunalni gimnaziji mesta E., blizu Padove, trošil je po nepotrebem in zastonj čas in denar, ter ponavljal že skoro pol večnosti četerti gimnazijski razred, ne da bi se mu bilo v teku let posrečilo preriti se stopinjo više. Kljub temu pa je bil velik politik in navdušen fanatikar.

— Vsakako krivda, dejal sem, ker sem pobliže poznal dotično gimnazijo, ne zadeva krivda toliko dečaka, kolikor nespametne učitelje.

— Kaj mislite s tem reči?

— Hotel sem vam povedati, da učitelji tiste gimnazije niso ravno iznašli smodnika, kar se tiče vzgoje.

— Kako to? — Pripomniti moram, da odvetniku natančneje niso bile znane razmere. Bob ali zelje — dosti da je v gimnaziji. Jaz, se vé, ki sem dalje časa živel v tistem mestu, poznal sem vse razmere in okoliščine bolje in natančneje.

— Kaj, samó vi ste tujec v Jeruzalemu? odvernili sem, samó vi ne veste, kaj se godí — kako se „darvinuje“ opičuje, politikuje na imenovani gimnaziji?

— Kaj za živo glavo! naj jaz vse vem?

— Mislil sem, da veste. Zato se ukvarjajo gojenci one gimnazije s politiko, ker jih tako učijo in k temu napeljujejo učitelji in predstojniki njihovi.

— Za žive dni, kaj moram slišati od Vas!

— Vam se dozdeva čudno, in vendar je res takó. Dečaki vse šolske mesce ne slišijo o ničemur govoriti, razun o svobodi in Italiji, o Italiji in o svobodi itd. In to drevi in davi.

— Mogoče!

— Gotovo je tako! To jaz vem od popolnoma verodostojnih prič, ktere so to same vidile in čule!

— To je pa vendar malo preveč.

— A to še ni vse.

— Veste li še kaj? —

— O da, dečaki se morajo tamkaj vdeleževati vseh političnih skazovanj in početij, če so patrijotiške in liberalne, da, celó apoteoze (poboženja) možá naše dobe slaboglasnega spomina.*)

— Kaj, vse to delajo v tem kolegiju?

— Da, vse to.

— Meni se vidi skoro nemožno in zató le težko verjamem.

* Zgodovinsko.

— In vendar je tako! Bila je to apoteoza, ktero je preprečila velika toča, ki je odvernila in uničila vse priprave, zastave itd. — ravno predno se je imela slavnost prav za prav pričeti.

— V resnici.

— Da, tako je bilo. In kar je še najlepše, toča je šla samó v mestu in po najbližji okolici. Majhna vasica O., ki je komaj četert ure od mesta, terpela ni vsled toče čisto nič.

— Veste, to se mi pa vendar-le zdi preneverjetno. —

— In vendar je vse gola, neskajljena resnica, kar vam pripovedujem. Zgodilo se je vse to leta 1882, za dobe še sedaj vladajočega liberalizma. Jaz sam sem bil priča celému dogodku. In še dolgo poslej pikali so okoličani meščane: „No, kakó je kaj z vašim novim svetnikom? Pravijo, da vas on še toče ne more ubraniti, pa ne vemo, če je res!“

— In šola, kolegij!

— Ta je bil, se vé, vsi slavnosti na čelu. Pa kaj se je zgodilo? Od več nego sto mladeničev, napravil je tisto leto en sam izpit ob koncu leta.*)

— No, če je tako, se mi ne dozdeva to nič izrednega ali čudnega. Večje čudo bi bilo, če bi bili imeli gojenci v zavodu boljši vspéh.

— A to ni bilo pervikrat, da se je v tem mestu takó očitno pokazala roka božja. Nekaj let že je, ko je vsa Italija norela za svobodo in neodvisnost. Celó mesto, djal bi, je norelo za nekim brezvercem in mu hotelo napraviti nenavadno veliko slavlje. Dotični brezverec stopil je na neko pomolje (balkon), da bi se zahvalil množici. Dva odlična meščana bila sta poleg njega in jeden teh dveh zakričal je — s perstom kazaje na slavljenca: „Živel naš bog!“ — A kaj se je zgodilo? Komaj je le-té besede izustil, zvernil se je znak in v trenutku bil je mertev.

— Kedó?

— Preklinjevalec božjega imena.

— Grozno!

— Vzdignili so ga mahoma, odnesli v hišo, poklicali zdravnike; a bilo je zastonj, bil je mertev.

— Očitna šiba Božja! Vse preslavljanje in pompanje, se vé, bilo je pri kraju...

— To vam prav rad verjamem.

— Brezverec, kteremu so bili priredili čestitko, spregovoril je še dve ali tri besede, in druhal se je razkropila.

— Čisto jasno.

— In drugi mešan, vseskozi odlična oseba, ki je bil z nesrečnikom vred poleg brezverca na balkonu, bil je takrat hud liberallec; a sedaj je goreč, vnét katoličan!

— To tudi ni čudo; vsaj vzroka je imel, kakor mislim, več kot zadosti, da se je spreobernal.

— Priznajte toraj, da biti liberallec ni ravno najlepša stvar na zemlji. Kedar se človek spreoberne, se to zgodi le, ker je sprevidel, da je bil na slabem, krivem potu. Druzega povoda tu nikakor ni.

— Skoraj da ste me prepričali, da so resnične Vaše terditve.

— Bodite si svesti, da če tako govorim, storim to le iz globokega prepričanja, in zagotavljam Vam še na novo, da nikaka družba ne more obstajati, ako vladajo v nji liberalna načela, to je, ako se je zgu-

*) Zgodovinsko spričano.

bila vsaka moralična zavest, ako se je zaverila vera v vsako avtoriteto (oblast), ako vlada svoboda v mišljenji in govorjenji in naposled — kar je še najslabje — svoboda v veri in veroizpovedanji.

— Nikakor ne morem tajiti, da so Vaše opombe vtemeljene; in da vam govorim odkritoserčno, nikakor ne bi hotel imeti za oskerbnika svojega premoženja in svojih opravil tacega človeka, ki je slab katoličan. Moja volja je, da se moji služabniki in vradniki ravnajo po zapovedih svete Cerkve, da se večkrat spovejo in obhajajo, ter vestno spolnujejo svoje verske dolžnosti.

— Vi delate tako, kot Proudhon, Voltaire in nebrojni drugi brezvérci, ki so se z vsemi silami borili proti sv. Cerkvi; a so vendar-le zahtevali, da naj bodo njihovi služabniki najvernejši katoličani.

— To je pač res.

— Rad verjamem. Blagajniku, ki hodi redno k spovedi, ni ravno težko zaupati. Če se vsak mesec jedenkrat spové, ne bode preveč; če se pa spové vsacih štirinajst dni...

— Toliko bolje!

— Tudi tu vidimo, kako zeló nedosleden da je liberalizem. Gospodar hoče biti sovražnik sv. Cerkve, a sluge njegove naj bi bili verni katoličani. Sicer ni pa morate priznati, če tudi beseda „liberalizem“ vam na uho gladko zvoní, a v vašem sercu vendar-le več ali manj hripa, kakor ubiti zvon...

— No, in...

— Priznati mi morate, da ljudsko menenje tudi nekaj veljá...

— Oho, kar se tiče ljudskega menenja, ne morete mi oporekati, da ni naklonjeno liberalizmu...

— O, le počasi, gospod odvetnik, meni ze zdi prav naravnost nasprotno...

— Kako to mislite?

— Meni se zdi, da je velika večina ljudi katoliško misleča.

— Tega bi jaz ravno ne hotel terditi...

— A vendar je tako: vsaj na Italijanskem.

— Hm!

— Gotovo! Verske šole so na primér desetkrat bolje obiskovane, nego liberalne. To je živa resnica, ktero so morali celo v poslaniški zbornici priznati. Kakó močan da je verski čut, kaže nam prav dobro tudi vatikanska razstava in velikansko romanje v Rim. To kažejo najbolje naporí brezverskih ločin, ki se trudijo vse to preprediti. To kaže tudi njihov nemir vsakikrat, kedar se le količkaj ganemo. Premislite toraj, je-li svet v resnici liberalen, ali ne.

— Te „fakte“ v resnici mnogo povedó.

— Tako tudi jaz mislim. — In če je že na Italijanskem takó, je to drugodi še bolj.

— A zakaj se vendar tako vidi, kakor bi bil ves svet liberalen?

— Da svet po svoji večini ni liberalen, to sem vam, kakor sami priznate, zadostno dokazal. Da se pa drugače vidi, temu je mnogo vzrokov. Nekoliko lahkovernost, potem nepremišljenost...

Odvetnik se je vgriznil v ustnico. Jaz pa sem nadaljeval: nevednost, strankarstvo...

Odvetnik se je obrnil v stran. Moje besede mu očitno niso ugajale. A jaz se zato nisem zmenil, temuč mirno nadaljeval; slabo berilo, slaba vzgoja, poveršnost v učenji in znanosti, premnoga opravila (sploh pa „hudo nagnjenje, ako je človek preveč piškav, da bi ga krotil“).

— A da, premnoga opravila! vskliknil je zadovoljno odvetnik in spustil mogočen oblak tobakovnega dima iz ust. Priznati ni hotel, da je lahkoveren neveden, poveršen, strankarsk, in zato se je z vso silo oklenil izraza, „premnoga opravila,“ kakor utopljenec tramovja od razbite ladije.

Prišla sva bila v nájnem pogovoru že precej daleč. Polagoma mi je bil priznal: 1.) da je liberalizem že veliko zló sam po sebi, 2.) da je v družini in sploh v vsaki družbi poguben, 3.) da obéno menenje bolj spoštuje klerikalca nego liberalca, in 4.) da je večina ljudi katoliška in ne liberalna. Gledé zadnje točke hotel sem svojo zmago še spolniti, a odvetnik mi je v besedo segel, rekoč:

— Recite, karkoli vam drago, a priznati morate, da ako stvar podrobneje pregledamo, je liberalcev vendar-le silo veliko.

— O, to vam rad priznam. A večina njih ni iz prepričanja...

— Temuč?

— Temuč iz osebnih koristi itd. itd.

— Mislite?

— Ne mislim sanó, temuč sem popolnoma prepričan. Naštel vam bi jih lahko silo veliko, ki bi postali kar čez noč najvernejši papeževci in najbolj vneti katoličani, če bi se zopet povernila katoliška vlada, dasiravno so sedaj najhujši liberalci.

— V resnici?

— Gotovo! Videl sem razven Italije že tudi nekaj svetá. Bil sem na Španjskem, Francoskem itd... In mnogo bi vam jih lahko naštel, ki se sami zovejo liberalce, a ki niti jednega liberalnega načela ne priznavajo.

— O, to je kaj lahko mogoče.

V resnici mi je bil odvetnik takoj v začetku najinega pogovora razodel, da ne priznava onega brezmiselnega načela, ki se tako trebuchasto zove „moderna svoboda.“

— Vidite tedaj, da se nikakor ne more reči, da je večina ljudi liberalnega mišljenja.

— Priznati vam moram to, hoté ali nehoté.

— Veselí me, da sva se konečno vendar sporazumela.

Odvetnik je molčal. Naslonil se je v kot in mirno pušil svojo smotko... (Dalje nast.)

Stolpje.

III.

(Dalje.)

„On skriva v svojih rokah svetlobo ter je zapoveda, da zopet sveti.“

Job. 36. 32.

Ker je solnce tako dobrodejno, so ga mnogi poganski narodi oboževali, in zató so se prestrašili, ako je solnce merknilo. „Grönlandci so menili, da o mesečnem merku hoče veliki zmaj mesec (luno) pogoltniti, zató so iznosili iz hiše lesene zaboje in kotle, ter so jih na vso moč tolkli, da so delali strahoviti hrum in šum, da bi s tem prepodili zmaja, ki hoče mesec požreti.“ (Cranz. Grönland III. 294.) Nam se zdi jako smešna ta prazna vera, toda ako peklenski zmaj dušo pogoltno, kedar se smertni greh stori, se često malo zmenimo. Saj pravi in opominja pervak aposteljnóv sv. Peter: „Trezni bodite in čujte, ker vaš zopernik, hudič, hodi okrog kakor rujoveč lev in išče, koga bi

požerl.* (1. Petr. 5, 8.) Kdo bo naravnost letel v žrelo kervoločnega risa, leva, krokodila, zmaja? In vendar to dela vsak, ki radovoljno smertni greh stori. Takrat otemni njegova duša. V smertnem grehu je duša silno gerda, revna, uboga, slabotna, nesnažna, nagnjusna, mertva, Bogu zoperna. Nasprotno pa je milost božja, kakor svetlo solnce nebeško, ki sveti v dno serca in ga razveseljuje.

V listu „Katoliški misijoni“ sem bral, da je neki misijonar v Afriki v revni kolibi podučeval černce — zamorčike. Seboj je imel tudi prizmatično steklo, ter je z njim prestregel skozi špranjo prodirajoče solnčne žarke. Prelepa mavrična podoba se je naredila na tleh pred začudenimi učenci. Kako so potem učenci pazljivo poslušali bistrournega pobožnega misijonarja. Steklo je kakor prozračno in vendar terdo teló, kakor človeško serce čim bolj je očiščeno in nekako duševno, tem večo zmožnost ima za vsprejemanje nadnaravne svetlobe milosti Božje, in darov svetega Duba. Prizmatično steklo je trivoglató, tako je tudi naše serce nekako trivoglató. Da oberneš jedno ali drugo treh strani prizme proti solncu in da padajo solnčni žarki v temno ali senčno sobo naredí se tako imenovani „barvini šar“ (spektrum), ki je sestavljen iz sedmih glavnih barv, ki so: rudeča, pomorančna, žolta (rumena), zelena, plava, modra, višnjava. Večo moč žarke krojiti ima tako imenovano „flint steklo“, to je tako, kateremu se je pri topljenju nekoliko svinca primešalo. Primerjati smemo to svojstvo „flint-stekla“ ponižnemu sercu, ki je za vsprejem raznih milosti najprimerniši: „Ponižnim Bog da svojo milost, prevzetnira pa se zoperstavlja.“ Milost Božja razsvetljuje naš um, greje sercé, krepča voljo. Ona je ki daje duši človeški nebeško lepoto. Sedem glavnih barv ima solnčni šar, sedem glavnih lastnosti podeluje posvečujoča milost božja človeški duši — da je krasno lepa ljubezniva (rudeče) veličastna bogata (zlato pomorančna), svetla bliščeča (rumeno), živahna bistra, vesela (zeleno), umna, pametna, modra (plavo), ponižna pa močna (modro) Bogu dopadljiva (višnjevo, barva obleke škofov.) Čelo knjigo, da veliko knjig bi se dalo napisati o čudovitih učinkih milosti Božje v duši in sercu Svetnikov in Svetnic Božjih. Ta duševna svetloba se je velikokrat tudi na zunaj pokazala; pri mnogih že pri njih rojstvu, pri drugih ko so molili, svete Zakramente prejemali, pri svetih mučencih, ko so jih v temne ječe devali. Mnogokrat po smerti se je truplo njih svetilo. In ta svetloba nadnaravna se nikakor ne more naravnim putem razlagati, kakor se nekim učenjakom dozdeva, ki nimajo pojma in nočejo vedeti o nadzemni svetlobi. Njim želimo: Bog vas razsvetli!

(Dalje nast.)

Slovenski romar v Sveti Deželi.

(Dalje.)

Omenjene procesije v svetišča betlehemske štalice pa niso vsaki dan jednake, so po praznikih in svetkovanjih sv. Cerkve več ali manje slovesne, najbolj slovesne so presv. božične dni in noči. Po procesiji se opravi psalem: „Iz globočine vpijem k Tebi, o Gospod, in cerkvena molitva za duše v čistilišču; naposled se opravi šest očenašev i. e. šest češčena-Marij in ravno tolikokrat čast Bogu Očetu itd. po namenu sv. Cerkve za obilne odpustke.

Zvečer o poli osmih, po zveršenih redovnih molitvah v koru, je pred oltarjem, v kapeli čistega spočetja Marije vselej Device, sv. rožni venec skupno za vse frančiškanske družine tukaj, — potem lavretanske litanije in molitve k sv. Jožefu. Krasna kapela je vsa v svetlobi mnogobrojnih gorečih voščenih sveč.

V jutro je oktobrova rožnovenska pobožnost ob gih v arabskem jeziku in slovesni blagoslov z Najsvetejšim. V presv. štalici na katoliškem oltarju ss. trije kraljev, pred mestom presv. jaslic se vedno opravlja božična sv. maša v belem plašču — na oltarju sv. Jožefa v stranski šuplini pa ona, kakor na praznik rednika Kristusovega; take „privilegije“ (pravice) imajo v sv. deželi povsod na presv. krajih, toda ne na vseh oltarjih, nego le na onih, kateri stojijo na pravih najsvetejših mestih.

Omeniti moram tudi nastopno: Ta dan došli so v Betlehem že omenjeni ruski romarji. Popoldne po odpetih cerkvenih večernicah v ruskem jeziku, v prezbiteriji stare bazilike nad presv. štalico, pripeljal je v procesiji ruski biskop romarje v betlehemsko štalico. Škoda res, da so ti sicer dobri ljudje v nesrečnem razkolstvu, ker sicer je njih obnašanje prav spodbudno. In ker je bil naš romar po večem v sv. štalici, je zamogel opazovati vse obnašanje ruskih romarjev. Vsi romarji obojega spola nosili so v roki gorečo voščeno svečo. Biskup in čveteri svečeniki predpevali so slavo Bogu in nebeškemu Detetu Jezusu in bl. Devici Mariji; romarji so pa milo in lepo-glasno odpevali. Na presv. mestu rojstva Gospodovega v štalici pel je dijakon sv. evangelij o rojstvu Kristusovem in o ss. trije Kraljih. Zatem imel je biskop iskren govor, kateri se je dal dobro razumeti, ker je govoril razločno slavensko ruski; nekoliko se strinja s česko-poljskim in serbo-hervaškim, mnogo pa čisto po naše slovensko; bolje nego hervaški, obilno izrekuje se popolno po naše, naglasovanje pa je skorom vse našim slično in jednako. Govoril jim je prav na serce: Dragi kerščani in verni romarji! Slava Bogu! sedaj stojite v presv. betlehemski štalici; o blagor in sreča vaša in velika milost Božja vam podeljena. Daleč tam v blagoslovljeni Rusiji ste doma — sošli ste se iz raznih pokrajin ruske očetnjave naše in podali se na težavno in daljno pot po suhi zemlji in po morju. — Zapustili ste dom, hišo, stariše, brate, sestre, prijatelje in pobratime. — Sterpeli mnogo težav, neprilik, primanjklejev. — Mnogo žertvovali in se zatajali — Ali srečno došli ste v sv. zemljo Palestino, koja tudi je po Jezusu, Mariji, sv. apostolih in sveti veri zemeljska domovina — sveta domovina vaša. Vidite ljubezni, sedaj ste v iskreni pobožnosti telesno vprični v presv. štalici, na mestu rojstva Sina Boga najvišjega. — Gledite, tu je presveto Mesto, kjer je bil rojen od neoskrunjene Device presv. Gospe Marije Jezus Kristus Odrešitelj naš. — Gledite, tam pa je presv. mesto, kjer je Gospod neba in zemlje, Car vseh carjev ležal v jaslicah, kakor dete v najskrajnjem siromaštvu, v največji ponižnosti. Gledite, kamo se je presveti in prevzvišeni Bog učlovečeni ponižal iz same ljubavi do nas. — Predragi! kaj vas je navdahnilo in dovedlo tako daleč na ta vekovito znameniti, čudežni in presv. kraj? Prava, istinita, živa vera kerščanska, ta najjasnija zvezda vas je dovedla tu sem, kano jednoč tri svete Modre. V živi veri, neomahljivem upanju, iskreni ljubezni, ponižnosti in skesanosti, serčni hvaležnosti poklekните, padite na obraze svoje na ta

presveta tla in molite Jezusa-Boga-človeka-Gospoda in odkupitelja našega. (Vsi verghi so se na obraze svoje na presv. tla, jih poljubljali in močili z gorkimi solzami. Jokali so krepki mladenči in možje najjačje dobe, starosti svoje!) Ljubezni! še bolj verni, pobožni in krepostni povernite se iz tega presv. kraja v drago rusko domovino našo. — Ne vклонite pa samo telesa, glave in kolen na onem presv. mestu, nego vклонite in ponižajte mnogo bolje dušo in serce svoje. — Vjedinite se v miru in ljubezni Kristusovi medju seboj. — Živite pobožno-kerščansko, da bodete iz ponižnosti vzvišeni medju angelje nebeške, o rojstvu Gospodovem blizu tu v višnji pevajoče: „Slava Bogu v višini! Mir ljudem na zemlji, koji svete volje so. istotako povišeni s presv. Detetom betlehemskim — vsevišnjim Bogom v slavi nebeški u viek viekov.

Katoliškemu nauku v tem govoru ni bilo nič nasprotnega. Taki mili slovenski glasovi se v molitvah, petju, cerkvenem govoru in liturgiji pogosto razlegajo v presv. betlehemski štalici. Zelo tužno in žalostno pa je, ker niso zjedinjeni s pravo Materjo katoliško Cerkevjo. Ipak procesije pravoslavni (razkolni) kristijani nemorejo tako lepo voditi, kakor katoliki; kajti pravoslavni dojdejo iz stare bazilike po stopnicah doli v presv. štalico in po istem potu morajo se verniti; katoliki pa imamo dolgi hod na okolo po podzemeljskih svetiščih presv. betlehemske štalice. Zvečer in mnogo časa v noči čul sem v presv. štalici; o blaženi in srečni čas! (Dalje nast.)

Za Božič.

V letu, od stvarjenja svetá, ko je bil Bog v začetku stvaril nebo in zemljo, 5199;

Od vesoljnega potopa 2957;

Od rojstva Abrahamovega 2015;

Od Mojzesa in izhoda izraelskega ljudstva iz Egipta 1510;

Od maziljenja kralja Davida 1032;

V 65. letu po Danielovem prerokovanji;

V 194. letu olimpijade;

Od vstanovljenja mesta Rima leta 752;

V 42. letu cesarstva Oktavijana Avgusta, ko je bil po vsem svetu mir, v šestem véku sveta, je bil

Jezus Kristus,

večni Bog, in večnega Očeta Sin, hoteč s Svojim premilostnim prihodom svet posvetiti, od svetega Duha spočet, človek postal, in devet po spočetji preteklih mescev, v Betlehemu v Judeji rojen iz Marije Device.

Obhaja se tedaj 25. decembra 1892: Milostno rojstvo našega Gospoda Jezusa Kristusa po človeštvu.

Za zveličane, zlasti za marternike in sploh svetnike, veljá tudi dan smerti za prelepi dan presvitljenega rojstva. Tako je bilo v Nikomediji, če tudi ne ravno tisto leto, vendar ravno ob tem dnevu rojenih za nebesa veliko tisuč mučenicov; le-ti so se bili na Sveti dan v cerkvi zbrali k

obhajanju rojstva Jezusa Kristusa, cesar Dijoklecijan pa je dal cerkvena vrata zakleniti in pripraviti okrog in okrog cerkve germado za ogenj, pred vrati postaviti ognjišče za malikovanje in klicar je moral prav na glas klicati, da tisti, kateri se hočejo ognja rešiti, naj izidejo in maliku z imenom Jupiter kadilo zažigajo. Vsi so odgovorili enoglasno, da rajši umerjò za Kristusa, — ogenj je bil zažgan in vsi so bili končani, ter so tisti dan bili srečno rojeni v nebesih, kateri dan se je Kristus bil ponižal na zemlji za nas rojen biti.

Ravno ta dan je bil dan nebeškega prerodenja za veliko svetnico sv. Anastazijo, ktere se spominja sv. Cerkev božični dan pri drugi sv. maši. Pod cesarjem Dijoklecijanom je bila na kol privezana, okrog nje pa je bila germada zažgana ter je za vero v Kristusa mučeniško krono dosegla s prečastitljivo smertjo.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Reteč pri Škofji Loki. (Misijon.) Tu smo imeli sv. misijon od 16. do 23. t. m., to je bil prvi misijon v fari. Vodila sta ga prečastita gg. misijonarja Heidrih in Nežmah. Vsaki dan so bili 3 govori, v kterih so se razlagale poglavitniše resnice sv. vere; ob enem smo molili dopoldne sv. rožni venec, popoldne pa križev pot. Ljudstvo se je vdeleževalo jako marljivo božje službe, ter z veliko gorečnostjo prejemale ss. Zakramente. Tudi je veliko ljudi prihajalo iz sosednjih fará, zlasti ker je bilo lepo vreme, suho, jasno, pa ne preveč merzlo.

Posebno slovesen je bil sklep sv. misijona v četrtek, 22. decembra, pri kterem je bilo silo veliko pobožnega ljudstva, pričujoča sta bila tudi župnika iz Mavčič in iz Sore, čč. gg. Matej Preželj in Porenta. Gospod K. Heidrih je ljudi vnmel za spolnovanje kerščanskih dolžnosti. Naj vseganogočni Bog obilno poplača velik trud gg. misijonarjev na priznanci in v spovednici. Omeniti je še, da sv. adventni čas je kaj pripraven za misijon.

Gospodje župniki iz Smlednika in iz Škofje Loke in Pater Metod, kapucin, so pomagali v spovednici; bodi jim priserčna hvala!

Da so ljudje jako veseli tega misijona, je lahko umeti. Mili Bog daj obilnega sadu in stanovitnosti!

Z Dunaja (Stiska in velikodušnost) Kdo bo tajil, da živimo gledé mnogo okolišém v zelo žalostnem času in da so zmešnjave velike. Vera, strah božji in spoštovanje do svete Cerkve je, kakor dovoljno kaže vsakdanja skušnja, zelo opešalo, žalostni nasledki ošabnosti, pomanjkanja dolžne pokoršnice, tega glavnega temelja človeštva, kažejo se tu in tam na zelo nevaren način; pomanjkanje zaslužka, stiske, slabi pridobitki, pa tudi strah pred težavnim in poštenim delom zelo obtežujejo življenje posameznih in celih družin; pohlepnost in brezumno zapravljanje dovedlo jih je že mnogo do beraške palice; konkurenca v vseh strokah človeškega delovanja tako zelo teži, da je večkrat poštenemu in priprostemu človeku

nemogoče prenašati boj z veletergovci ter priskerbeti si najpotrebniše reči. K vsemu temu družijo se večkrat še druge razmere, katerim ubogi zemljan ne more kaj, n. pr. slaba letina, bolezní, kuge, povodnji, dolgotrajna suša, itd., ktere ovirajo vse več ali manj človeški razvoj, ovirajo vrejeno delo, prekrizujejo premnoge načerte, spodkopavajo in razderó za več let srečo in blagostanje pri marsikterih in po celih deželah. Čutimo pa in spoznamo prav posebno v žalostnih in nesrečnih položajih, kako zelo da je odvisen vsak posameznik od svojih sobratov ter je le z njih pomočjo zmožen izkopalavati se iz nesreče in se tako pogina rešiti.

Da mora pri tem na ljubega Boga zaupati ter njega za milost in rešitev prositi, menim, mi ni treba posebej povdarjati. Kako dobro dó tedaj človeku in kako zelo se povzdigne, ako po božji dobroti naredbi ob času skerbi, žalosti in stiske dóbi ljudi, ki mu pomagajo v njegovih potrebah, ga podpirajo s svetom in dejanjem ter se trudijo polagoma njegov položaj zboljšati. Tak slučaj naj častitim bralcem in bralkam podam tukaj, iz njega se daje prav dobro spoznati, kako neprecenljiv je pravi, in blagodušen prijatelj v potrebi. Naj bi jih povsod dósti bilo, kjer je zadrega in bridkost!

Reven obertnik, oče treh, pet do dvanajstletnih otrok, delal je v edinosti s svojo pridno soprogo od zora do mraka; vsled velicega kupčevalskega pogajanja (konkurence), s katerim je imel mnogo opraviti, mogel si je ravno toliko prislužiti, da je preskerbel najpotrebnišega preživka zase in za ljube svojece. Večkrat zgodilo se je, da ni mogel davka o pravem času plačati; ker so pa bili vsi hišni prebivalci priče njegove pridnosti in delavnosti, poterpel je hišni gospodar zdaj delj, zdaj manj časa, da je dóbil donesek. Nekega dne zbolela pa je nevarno žena obertnikova, in zdajci se je vse na slabo obrnilo. Kaj čudo? Sej vemo, kaj to pomeni za družino, ako zbolí mati, ki je njena duša. Ker sedaj žena pri ničemur ni mogla sodelovati, se je delo le počasi odsedalo, naročnikom se je le težko ustrezalo, zaslužek se je vidno kerhal. Kaj hotel je sedaj revni mož pričeti? Imel je komaj toliko denarja, da kupi za se in za družino le tega, kar je bilo naj potrebniše; blaga za svojo obertnjo kupovati ni mogel; iskal je le na upanje in davka že dva mesca ni bil plačal.

Noč in dan mislil je, kako bi si pomagal in ktereга znanca bi poprosil za majhno posojilo. Bil je že v strašnih stiskah; preteklo je že nekaj dni, odkar otrokom ni mogel družega dajati, razun nekaj koščekov kruha. Šel je k sosedom, sorodnikom in obertnim prijateljem, povedal jim je svoje razmere ter prosil jih majhne svote; ali povsod se mu je rešlo: Ne morem pomagati, sam sem v stiskah in potrebah, sam si komaj toliko prislužim, da se morem preživeti. Nekteri znanci, ki so veljali za bogatine, so mu odkrito priznali, da morajo delgove delati, da se preživó.

Nekega jutra — bilo je mesca rožnika — vstal je zarano zjutraj; ura še ni bila tri odbila; gre na vert, opravi tu svojo navadno jutranjo pobožnost ter moli nato še sv. rožni venec. Ob petih gre v cerkev in je pri prvi sv. maši; po maši poklekne pred altar sv. Jožefa ter prosi ljubega in velikega Božjega prijatelja, ki se jetudi večkrat moral vojskovati s skerbmi, ker je moral priskerbeti potrebnega živeža za najsvetejše osebe, ktere je smela nositi grešna zemlja, — naj se ga usmili ter poprosi svojega nebeškega

Boga-rejenca, da bi vender nekaj dela dóbil, s činur bi se vsaj malo opomogel in izkopal iz revščine, katero terpi že nekaj tednov sam s svojo družino vred. — Ravno skončal je pobožno in zaupno molitev k ljubemu redniku Zveličarjevemu, ko pristopi častiljivi gospod župnik k velikemu oltarju, da vzame Najsvetejše iz tabernakeljna ter prenese v zakristijo. V tem trenutku — ravno je hotel oditi — šinila mu je misel v glavo: Pojdi k gosp. župniku in odkri mu svoje nesrečno stanje! Morebiti ti on more pomagati! — Malo si pomisli ter ostane nekaj časa pred cerkvijo; da mu župnik iz svojega premoženja ne more pomagati, bil je popolnoma prepričan; sej so vsi vedeli, da ima le zelo majhne dohodke; večkrat se je pripetilo, da si je sam izposodil majhnih zneskov, da ni odpravljjal mnogih revežev in siromakov brez darú. — Obertnik mislil si je: Popolnoma naravno je, da mi sam ne more pomagati; vendar pa mi utegne dati dober svét, in ta je večkrat toliko vreden kakor denar. Poskusim naj tedaj v božjem imenu.

(Konec nasl.)

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni.
(Za premišljevanje o božičnem času.) Predragi verni Slovenci! prosim lepo, sprejmite blagodušno glasove sv. Jožefa in božičnega zvončka. Potreba je velika, za kerščansko katoliško stvar tukaj, da se ta zvonček pogosto oglasi.

V prerrevni blatno-derveni in slamnati cerkvi se je za mili in ljubki Božič čedilo in čistilo; okinčala se je uboga cerkvice, tako, da bi vsem vam, ako bi to vidili, bilo všeč, v veselje sveto in vzvišeneje pobožnosti. Nad tabernakeljnom napravila se je pomenljiva in krasna božična predstava. Dva krasna ploščnata stebriča nosita lepi polokrožni nebes; v vdolbini med stebričema pod nebesom stoji umetna in velelepa slika, kojo je neki spreobrnjenec podaril cerkvi sv. Jožefa tukaj; slika velepomenljivo predstavlja betlehemsko štalico, v nji jaslice, v jaslicah na slami v plenice povito milo, ljubeznjivo, modro in nebeško prelepo Dete, Jezusa; na jedni strani jaslic kleči deviška Mati Božja — vedno devica Marija, zamaknjena v presv. Dete, Boga-človeka, Božjega in Njega Sina. Drugo stran jaslic kleči deviški in pravični sv. Jožef s povzdignjenima, k molitvi sklenjenima rokama, iskreno moleč. Blizo sta osliček in volék z dihanjem grejóč ubogo presv. Božje Dete. Nad štalico truma angeljev pevajoč „Slava Bogu v višavi!“ Tam na polju čeda goved in ovac, pri njih pa pastirji začudeni zrèci v višave, k angeljem Božjim. Slika ta je precej velika, slikana tako, kakor bi vse osebe živi kipovi bili. Nad to sv. božično predstavo je sv. križ z razpetim Mesijem; kar je velepomenljivo in ganljivo; ubogo Dete Jezus v dervenih jaslih na terdi slami, in ubogi Jezus — Bog človek, razpet in viseč na derveneru križu; o, kakov začetek in konec njegovega vidnega in osebneга bivanja na tej zemlji zavoljo nas in iz ljubezni do nas!...

Po stebrih in obrobku nebesa umetno razstavljene steklene raznobarvene svetilke in v njih luči, njih 33. Oltar lepo ovenčan in obdan z raznimi obgrinjali, vsako stran oltarja stopnjiška stojala, nastavljena z zelenjem in cveticami. Stene prezbiterija okinčane z venci in preprogami, vse te preproge so prav ukusno, prijetno in somérno skupaj zložene in sošite iz raznih, podarjenih komadov stare in noveje cerkvene tkanine; toda še lepe, mnoge svilnate in

volnene. Pred prezbitarijo stojijo vsako stran dve lepi zeleni drevesci prijetno okinčani. Tudi smo nabirali voščenihi sveč, da jih je gorelo 16 na oltarju in s ob stenah cerkve. Sveto noč o jednajsti uri bilo je že vse razsvitljeno in verno-pobožni slovenski in slavenski katoliki zbrali so se k skupni molitvi. O polunoči slovesna služba Božja. Moravski Slaveni in Slavenke so verlo in pobožno cerkvene svete pesme božične pevali. Omeniti moram, da nijeden slovenski in slavenski katoliški narod ni izučen tako cerkveno-koralno pevati, kakor so Moravci od slavnega Velehrada. Pevati znajo himne in psalme popolno cerkveno, kakor najbolje izučeni svečeniki in kleriki v cerkvenem koru; gotovo so to še ostanki iz časa sv. Metoda na Velehradu; pa tudi jezik njihov ima prav mnogo staro-slavenskih besedi in izrazov. V jutro skupna molitva o poli šestih, ob šestih zornica. Ob devetih sv. rožni venec in druge molitve združenih vernikov v cerkvi; ob desetih slovesna presv. služba Božja. O polnoči in k deseti službi Božji sveti dan, došlo je tudi mnogo kerščanov vzhodnje, od nas ločene Cerkve; jeden od teh je donesel dve veliki voščeni sveči v dar za našo cerkev. Došli so pa tudi nekovi mahomedci in bili so od veličastva kerščanske službe Božje osupnjeni, verlo lepo in dostojno so se obnašali, silno zvesto slušali cerkveni izverstni sv. govor. Pridigar je jasno, živo in ganljivo govoril o učlovečenju Sina Božjega, o Njegovem rojstvu iz Device Marije, o njenem vednem devištvu, o zgodbi v betlehemiški štalici, o Betlehemu in njegovi okolici; o istinitosti jednega Boga v trijeh osebah. Za vse bilo je jako potrebno in podučljivo, osobito pa v pojasnjenje mahomedcem. In ti so tako pazljivo poslušali, da sem malokedaj vidil kristijane tako pazljivo besedo Božjo poslušati. Tudi mahomedci so dali milodar, ki se je v cerkvi nabiral. O, da bi skoro bilo mogoče dostojno cerkev postaviti. Pomozi k temu kedor le kaj premore podariti; plačniki obilni bodo Jezus, Marija, Jožef!

Neveste Kristusove pri cerkvi presv. Trojice v Ljubljani podarile so ubogi cerkvi sv. Jožefa tukaj velekrasen svilen, umetno našivan okras oltarnega perta. Hvala Bogu!

Razgled po svetu.

Srečna Italija. Odkar so Italijani pograbili sv. Očetu njihovo ozemlje, zaterli samostane in samostanske šole, izgnali iz učilnic sv. vero, bahajo se kaj radi s svojo „avita cultura.“ Posledice brezverske vlade kažejo se nam prav jasno v tem, da se roparji in drugi hudodelniki strahovito množé. Kakor poročajo časopisi, napadli so banditje pred nekaj časom inženirja Maranija in tri tovariše v pisarnici v Vicovaru, blizu Tivola, in jih prisilili, s tem da so jim zagrozili s smertjo, izročiti jim 10.000 frankov. Vse ljudstvo je pokonci. Take strahote se pa pogosto slišijo. Seveda, ako se vlada ni sramovala oropati sv. Očeta njih deželá; imajo tudi potuho njeni podložniki. „Exempla trahunt,“ pravi latinski pregovor.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (proseneec).

a) Glavni namen:

Skofovski jubilej Njih Svetosti Leona XIII.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII. prihodnjic.)

b) Posebni nameni.

1. **S. Odilon.** Vestnost in zavednost kerščanske dolžnosti v novem letu.
2. **S. Makartj.** Novo življenje katol. življenja na severnem Českem. Mnogi na duhu in na telesu hudo bolni. Bolni na usesih.
3. **S. Genovefa.** Pospeševalec molitvenega apostoljstva. Obvarovanje ženstva pred neverstvom. Popolno brezupni.
4. **S. Tit.** Pospeševanje notranjega ter duhovnega življenja, zlasti po duhovskih semeniščih, Onesrečene družine in srenje. Velika zimska revščina pri ubogih.
5. **S. Emilijan.** Obnovljenje dobrega duha pri več duhovnih družinah. Odvrtjenje povodnjaj brezverskih in brezbožnih spsov in časnikov. Neozdravljivi.
6. **Ss. trije Kralji.** Spoznanje in razumevanje poklica k sveti veri. Vsi poganski narodi in vsi misijoni. Revščina ubožnih.
7. **S. Valentin.** Sprava zelo sovraščevih, goreče podpiranje Vincencijeve družbe. Cerkvene pravice v nevarnosti.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca* sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prejestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zanikaren dipak za poboljšanje. — Nekteri mladeni, da bi bili obvarovani slabih potov.

Za novo leto

Prav lep izgled za mnoge je dal eden sošolcev svojim verstnikom z naslednjimi priserčnimi versticami:*)

„Velečastiti gospodje sošolci, p. n. J. B., N., V.!

Pri nastopu novega leta, ko se navadno z veselji iz kerščanske ljubezni spominjajo znanci svojih prijateljev in znancev, se tudi jaz serčno spominjam svojih ljubeznivih sošolcev ter goreče hvalim Boga, da ste ljubljeno še ostalo majhno kardelec z metelj vred staro leto po Njegovi milosti zdravi in srečno med živimi dokončali med živimi ter novo leto srečno doživeli, dokler je veliko naših znancev in prijateljev in — tužen nam spomin — med nami starejšini tudi nekaj sošolcev pomrlo, ki so lani med nami še veseli novo leto obhajali; nas pa še zmeraj neskončno usmiljeni Oče nebeški čaka, da naj bomo priprav-

* Zanašam se, da ne blagi pisatelj in ne drugi sošolci ne bodo v zlo prištevati, če naslednjelepe občutke tudi bodočim čitateljem naznamim. Vr.

ljenci, ker ne vemo ne ure, ne dneva, in je lahko to novo leto 1893 zadnje enemu in drugemu izmed nas; jaz najstareji med vami, ki Vam častitam na mnoga srečna nova leta, smem se poslavljati od zemljskega življenja in od Vas serčno ljubljenih sošolcev, proseči Vas pobožnega spomina. Ker pa smert ne šteje let, ne vemo, kateri bode poprej od ostalih potreboval spomina in priserčne molitve ter zdihljejev „Requiescat in pace! Umerl je N., Bog mu daj večni mir in pokoj!“ Torej jemajmo že zdaj radostno eden drugega v sobratovski pobožni spomin in molitev, posebno „ad altare“ za srečno novo leto, za dušno in telesno zadnjo uro, kadar bode Bogu dopadlo nas enega za drugim poklicati. Številka ljubljenih sošolcev V., nas petorica še živih, je sicer mala; ali močna bode pri Bogu, zedinjena s pobožnim spominom in Jezusovim zasluženjem. Naša vdana pohlevnost in rimo-katoliška živa vera bodi znana vsim ljudem; z molitvami in priporočevanjem in zahvaljevanjem naj prihajajo naše prošnje pred Boga — molimo eden za drugega (ob enem za umerle sošolce), in bomo zveličani!

S temi čutili sklepa čestitko in pozdrave svojim ljubljenim sošolcem in s prošnjo, naj jo med seboj si sporočijo od prvega do zadnjega, Vam zvesto vdani sošolec — A—č.

V uršulinski cerkvi bode prihodnji četrtek, 5. januarja, opravilo bratovščine presv. Rešnjega Telesa, dopoldne o polu 8ih sv. maša z blagoslovoma, popoldne o polu 6ih nemška pridiga.

Umerl je 26. t. m. prav pridni, zvesti in vse-kozi lepega življenja stavec v „katol. tiskarni“ g. Henrik Kaderzavek. Bog mu daj večni mir. *Med nekaterimi naslednjimi ob štiri povokih molite in očeta me-
nenda po blaznikovi tiskarni, kjer je delo.*

Za dijško mizo: Č. g. A. St. 2. gld. 80 kr. — Marija Dovjak 50 kr. — Neimenovan dobrotnik 10 gld. — Č. g. župnik Anton Lušin 5 gld. — Č. g. župnik Peter Vartol 10 gld. 20 kr. — Za vdeleženje pri božičnih ss. mašah 1 vel. terdnjak. — Č. g. župn. B. »za pridne dijake« 5 gld. — Č. g. župnik Anton Jamnik 7 gld. 76 kr. — M. P. 1 gld. 50 kr. — Pn. gosp. dekan M. Kožuh 10 gld. — Č. g. župnik Mart. Derčar 10 gld.

Za sr. Detinstvo: Iz Boštanja č. g. g. kapl. Alojzij Češarek 10 gld. 30 kr. —

Za sr. Očeta: Stara Loka po pn. g. dekanu M. Kožuhu 68 gld. (darovanje za zlato mašo.)

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Mar. Dovjak 55 kr.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čt. oo. jezuit v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“. Iz Stare Loke po p. n. gosp. dekanu 1. gld. 20 kr.

VABILO!

k naročevanju na katoliško-cerkven list

„ZGODNJO DANICO“

Za vero in lepo življenje so dan danes v resnici zelo potrebni dobri katoliški časniki, ko se brezverno liberalstvo in samopašnost tako hudo vsiluje. V kakošnem duhu je „Zgodnja Danica“ v tem oziru delala dozdej, bilo bi menda odveč ponavljati. Z naj priserčnišo zahvalo za dosedanjo pomoč z naročevanjem in pisanjem torej prijatelje in podpornike prav priljudno prosimo, da bi blagovolili naročbo na naš cerkveni list brez pomude obnoviti in tudi novih naročnikov za Danico pridobivati. Zraven družih čverstih tvarin, ki se bodo po nekoliko nadaljevale, boče „Danica“ najberž prinašala tudi važno obravnavo „Cerkveno leto“ ali njegovi sveti časi, od prečast. gospoda profesorja in gimnaz. kateheta Ivana Kumljanca.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti	4 gld. 20 kr.
„ pol leta „ „	2 „ 20 „
V Ljubljani prejmana za celo leto	3 gld. 60 kr.
„ „ „ pol leta	1 „ 80 „
„ „ „ 1/4 leta	— „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spre-
menjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.